

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Martina Kopy ve věci

žalobce: **Amper Market, a.s.**, IČO 24128376
sídlem Na poříčí 1046/24, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 11. 2. 2020, č. j. 00627-30/2019-ERU,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu (dále jen „Rada“), kterým Rada zamítla rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 12. 2019, č. j. 09016-9/2019-ERU, jímž žalovaný uznal žalobce vinným ze spáchání osmi přestupků dle zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v rozhodném

znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“). Všechny přestupky spočívaly shodně v naplnění skutkové podstaty porušení zákazu užití nekalých obchodních praktik podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, dle něhož „se výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel dopustí přestupku tím, že ... a) poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.“ Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že v 8 případech požadoval po zákaznících platby za služby, které jim dodával přesto, že si u nich žádný ze zákazníků tyto služby neobjednal, čímž se dopustil agresivní obchodní praktiky ve smyslu § 4 odst. 4 a § 4 odst. 3 věty druhé zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s písm. f) přílohy č. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Za spáchání výše uložených přestupků uložil žalovaný žalobci úhrnný trest pokuty ve výši 130 000 Kč a následně uložil žalobci povinnost uhradit náklady přestupkového řízení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí Rady žalovaného zrušil.
3. Klíčovou námitkou žalobce v žalobě proti napadenému rozhodnutí je, že v nyní projednávané věci nebyla naplněna materiální stránka přestupku, a žalobce tak nemohl být za své jednání trestně odpovědný. Žalobce poukazuje na skutečnost, že smlouvu o poskytování sdružených službách dodávek elektřiny uzavřel se společností EPK Trade s.r.o., která jednala jako správce odběrných míst jednotlivých konečných zákazníků, a která jednala podvodně, neboť ačkoliv vybírala zálohové platby za sdružené služby dodávek elektřiny od koncových zákazníků, žalobci za sdružené služby dodávek energie neplatila. Z toho důvodu společnosti EPK Trade s.r.o. vznikl u žalobce dluh, kvůli němuž se rozhodl ukončit ke dni 30. 11. 2015 dodávky tomuto odběrateli.
4. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že na konci listopadu 2015 žalobce začali kontaktovat koneční zákazníci, kterým měla zajišťovat dodávky elektřiny od žalobce společnost EPK Trade s.r.o., že na základě zmocnění, které měli udělit tito koncoví zákazníci společnosti Energie pod kontrolou, obecně prospěšná společnost, má dojít k převodu odběrných míst těchto koncových zákazníků z žalobce na společnost Energie Pro s.r.o., aniž by byli v dostatečném předstihu o této skutečnosti informováni, a že o takový převod nemají zájem, současně začala společnost Energie Pro s.r.o. žádat operátora trhu o změnu dodavatele elektřiny v systému operátora trhu u koncových zákazníků z žalobce na Energie Pro s.r.o. Vzhledem ke skutečnosti, že na základě ukončení dodávek sdružených služeb dodávek energie společnosti EPK Trade s.r.o. ze strany žalobce ke dni 30. 11. 2015, by však koncoví zákazníci zůstali v prosinci 2015 bez elektrické energie, proto se žalobce rozhodl, že na tento měsíc bude dodávat elektrickou energii přímo koncovým zákazníkům bez zprostředkování přes EPK Trade s.r.o. Žalobce tak činil nikoliv z důvodu zajištění vlastního zisku, ale z důvodu zájmu o prevenci škody, která by mohla koncovým zákazníkům vzniknout, kdyby byli v prosinci 2015 úplně odpojeni od elektřiny.
5. Žalobce dále namítá, že v průběhu přestupkového řízení došlo k procesnímu pochybení, když žalovaný nevyslechl navrhovaného svědka, Ing. J. P. Žalobce si je vědom toho, že Ing. P. nemohl být vyslechnut jako svědek, neboť v době tvrzeného spáchání přestupku vystupoval jako statutární orgán žalobce, avšak v řízení o přestupku již jako statutární orgán žalobce nevystupoval, a nemohl se tak k řízení vyjádřit jako účastník řízení písemným podáním. Dle žalobce v takovém případě má správní orgán povinnost vyslechnout svědka jako účastníka řízení, přestože již není statutárním orgánem žalobce. Nadto se Rada

dopustila pochybení, když v napadeném rozhodnutí uvedla, že se ztotožňuje se závěry žalovaného o neúčelnosti provedení výsledku Ing. P., ke kterým však žalovaný nemohl dojít, neboť důvodem pro neprovedení tohoto výsledku byla dle žalovaného skutečnost, že tento výsledek vůbec provést nelze.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že mezi žalobcem, EPK Trade s.r.o., Energie pod kontrolou, obecně prospěšná společnost a koncovými zákazníky existovala právně nestandardní ujednání, která způsobila významné pokřivení situace při dodávce elektrické energie a nastolení stavu, který v podstatě obchází ustanovení energetického zákona. Žalobci jako profesionálové přitom mělo být zjevné, že s EPK Trade s.r.o. uzavírá smlouvu o dodávkách elektřiny do nestandardně velkého množství odběrných míst, a že EPK Trade s.r.o. vystupuje ve vztahu s žalobcem namísto koncových zákazníků, kterým žalobce fakticky dodával elektřinu, aniž by k tomu měl uzavřenou s koncovými zákazníky smlouvu.
7. Žalovaný uvádí, že pokud by žalobce skutečně chtěl jednat ve prospěch zákazníků, upozornil by je na skutečnost, že EPK Trade s.r.o. nehradí sjednané zálohy a že hrozí možnost přerušení dodávky elektřiny do jejich odběrných míst. Případně mohl dodávku elektřiny do těchto odběrných míst přerušit a smlouvy ukončit. Ze správního spisu je zjevné, že EPK Trade s.r.o. dlouhodobě neplatila zálohy za elektřinu, a měl tak dostatek času kontaktovat zákazníky s nabídkou uzavření smlouvy napřímo. Žalobce se však na základě nepravdivých informací sdělených operátorovi trhu stal jejich faktickým dodavatelem a následně po nich požadoval úhradu za dodanou elektřinu. V tomto ohledu není podstatné, zda byly smlouvy mezi koncovými zákazníky a Energie Pro s.r.o. uzavřeny platně či nikoliv, protože žalobce nebyl za dané situace oprávněn bránit provedení změny dodavatele v odběrných místech ani požadovat platby za dodávky elektřiny bez sjednaných smluv.
8. K neprovedení výsledku Ing. P. pak žalovaný uvádí, že dostatečně odůvodnil, proč k výsledku nepřistoupil, přičemž tímto důvodem byla skutečnost, že veškeré důkazy, které jsou nezbytné k zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, jsou součástí správního spisu, a další důkazy, které by bylo nezbytné provést, žalovanému nejsou známy.
9. V replice k vyjádření žalovaného žalobce již toliko opakuje své závěry, vyjádřené v žalobě proti napadenému rozhodnutí.

IV. Předchozí soudní řízení

10. Krajský soud v Brně již o věci jednou meritorně rozhodl rozsudkem ze dne 31. 5. 2021, č. j. 29 A 56/2020-53, kterým napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Krajský soud měl totiž za to, že v projednávané věci existovaly významné okolnosti vylučující ohrožení či porušení právem chráněného zájmu, a tudíž i naplnění materiální stránky správního deliktu.
11. Nejvyšší správní soud nicméně ke kasační stížnosti žalovaného citovaný rozsudek krajského soudu č.j. 29 A 56/2020-53 zrušil rozsudkem ze dne 5. 6. 2023, č. j. 8 As 238/2021-50 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným, neboť z něj jasně nevyplývalo, jaký konkrétní právem chráněný veřejný zájem měl žalobce spáchanými správními delikty porušit. Takové vymezení je však zásadní pro posouzení otázky, zda neexistují okolnosti snižující společenskou škodlivost jednání. Nejvyšší správní soud upozornil, že správní orgány naopak právem chráněný zájem vymezily, na což však krajský soud nereagoval. Krajský soud současně nereagoval ani

na argumentaci Rady ohledně nestandardních právních vztahů mezi žalobcem, společností EPK Trade s.r.o. a konečnými odběrateli. Rada taktéž v napadeném rozhodnutí upozornila na institut dodavatele poslední instance a že žalobce aktivně bránil provedení změny dodavatele. Konečně, i když žalobce delší dobu věděl o problémech s placením záloh ze strany společnosti EPK Trade s.r.o., přesto koncové odběratele nekontaktoval s nabídkou uzavření smlouvy. I z tohoto důvodu je tak rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným.

V. Posouzení věci soudem

12. Krajský soud opětovně přezkoumal, za splnění podmínek bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.), v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveném v citovaném rozsudku č. j. 8 As 238/2021-50 napadené Rady, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
13. Jak upozornil Nejvyšší správní soud v bodech 13 až 18 kasačního rozsudku, správní orgány nesprávně vyložily § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť označily jednání žalobce za přestupky, i když k těmto jednáním došlo před tím, než zákon o odpovědnosti za přestupky nabyl účinnosti. Tato vada však podle Nejvyššího správního soudu nemá vliv na zákonnost prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Krajský soud, vázán tímto závěrem, proto bude vycházet z toho, že je žalobci kladeno za vinu spáchání správních deliktů.

Neprovedení důkazu – výpovědi Ing. J. P.

14. Žalobce namítal procesní pochybení žalovaného, kterého se dopustil tím, že bez konkrétního zdůvodnění neprovedl výpověď Ing. J. P., bývalého předsedy představenstva žalovaného.
15. Rada se otázkou neprovedení výslechu zabývala v rozhodnutí ze dne 15. 10. 2019. č. j. 00627-26/2019-ERU, kterým zamítla rozklad žalobce proti usnesení žalovaného o neprovedení ústního jednání dle § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky. Nejprve žalovanému vytkla, že nesprávným způsobem vyložil judikaturní závěry Nejvyššího soudu v rozsudku ze dne 11. 4. 2007, č. j. 21 Cdo 1397/2006. Osobu, která vykonávala funkci statutárního orgánu, není sice možné vyslechnout jako svědka, její výpověď však lze provést jako výpověď účastenskou. V dalším se pak ale Rada ztotožnila se závěrem žalovaného, že nařízení ústního jednání by v projednávaném případě nepřispělo k lepšímu uplatnění práv žalobce v řízení. Rada uzavřela, že z obsahu spisu nevyplývalo, že by nařízení ústního jednání naplňovalo znaky nezbytnosti dle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Na tyto své závěry pak Rada odkázala v napadeném rozhodnutí, když reagovala na obdobnou rozkladovou námitku žalobce.
16. Žalobce v žalobě k účelnosti výpovědi Ing. J. P. uvedl, že pouze on je „*schopen detailně popsat jednání žalobce vůči zákazníkům, jeho motivaci a souvislosti, protože Ing. P. jako generální ředitel v době údajného spáchání přestupku byl nucen osobně řešit záležitosti spojené s dodávkami elektriny do odběrových míst bývalých zákazníků*“. Krajský soud má za to, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn bez důvodných pochybností, neboť ze všech vyjádření a podání žalobce v průběhu správního řízení i v žalobě jsou jasné a detailně popsány motivace a souvislosti jednání žalobce vůči jeho zákazníkům. Účastenský výslech Ing. J. P. by byl tudíž nadbytečný. Přestože tedy žalovaný neposoudil účelnost takového výslechu, krajský soud

konstatuje, že Rada toto pochybení [s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47)] zhojila.

17. Žalobní námitka je proto nedůvodná. Byť žalovaný nesprávně posoudil možnost provedení účastenského výsledku Ing. J. P., nezpůsobuje tato vada nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zprvée, Rada v rozhodnutí č. j. 00627-26/2019-ERU a napadeném rozhodnutí tento chybný závěr korigovala. Zadruhé, správní orgány dospěly k závěru, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností a byly tedy naplněny požadavky zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu.

Naplnění materiální stránky správních deliktů

18. Podstatu nyní projednávané věci pak tvoří polemika žalobce s naplněním materiální stránky správního deliktu, kterého se měl dle žalovaného dopustit. Naplnění formální stránky správního deliktu tudíž není předmětem sporu.
19. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, platí, že „[p]řestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.“ Ačkoliv to zákon výslovně nestanovuje, materiální stránka přestupku je obsažena v pojmu „společenská škodlivost“, za který lze považovat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. § 3 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). Materiální korektiv, vyjádřený v citovaném ustanovení, je pak možno uplatnit i na správní delikty na základě zásady retroaktivity ve prospěch pachatele.
20. Nejvyšší správní soud k naplnění materiální stránky judikuje, že zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje byť minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96).
21. Lze tak shrnout, že v případě, kdy určitým jednáním budou sice naplněny formální znaky skutkové podstaty daného správního deliktu, ale současně budou existovat natolik významné okolnosti, které budou vylučovat, aby daným jednáním byl porušen či ohrožen právem chráněný zájem, nedojde k naplnění materiálního znaku daného správního deliktu. Takové jednání poté nemůže být označeno za správní delikt a tudíž ani nemůže dojít k uložení sankce za jeho spáchání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28).
22. Krajský soud ve svém původním rozsudku č. j. 29 A 56/2020-53 shledal významné okolnosti vylučující ohrožení či porušení právem chráněného zájmu. Touto okolností byla skutečnost, že žalobce se svým jednáním snažil zabránit tomu, aby koncoví zákazníci byli odpojeni od dodávek elektřiny, což žalobce dokládal mj. i tím, že koncovým zákazníkům byly účtovány za dodávky v prosinci 2015 pouze náklady na samotnou dodávku elektřiny, a jestliže s úhradou těchto nákladů koncoví zákazníci nesouhlasili, žalobce upustil od požadování

těchto nákladů. Nejvyšší správní soud však krajskému soudu vytkl, že onen právem chráněný zájem v rozsudku nevymezil.

23. Vzhledem k tomu, že o naplnění formální stránky správního deliktu nebylo v původním ani nynějším soudním řízení sporu, přistoupil krajský soud nejprve k vymezení právem chráněného zájmu a následnému posouzení, zda došlo k vyloučení jeho ohrožení.
24. Správní delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 4 a § 5b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je konstruován jako delikt ohrožovací, u nějž k vyvození odpovědnosti postačí i jen ohrožení právem chráněného zájmu. Tímto zájmem, k jehož ochraně zákonodárce konstruoval skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu, je integrita svobodné vůle spotřebitele. Z hlediska objektu skutkové podstaty uvedeného přestupku tedy postačí potenciální výrazné zhoršení svobody vůle nebo chování spotřebitele ve vztahu k nabízeným službám či výrobkům (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2021, č. j. 6 As 81/2020-32).
25. Žalovaný pak v posuzované věci chráněný zájem konkretizoval na straně 40 prvostupňového rozhodnutí takto: „[v]e správním řízení bylo prokázáno a doloženo, že účastník řízení postupoval v rozporu se zákonem a v důsledku jeho jednání byl narušen zejména veřejný zájem na tom, aby si zákazník mohl svobodně zvolit dodavatele energií (zvýrazněno krajským soudem)“. S tímto vymezením se krajský soud ztotožňuje.
26. Žalobce v žalobě však (shodně s jeho tvrzeními v rozkladu) namítal, že správní orgány zcela pominuly, že takto vymezený veřejný zájem nebyl narušen jednáním žalobce, nýbrž vlivem koordinovaného postupu společností Energie pod kontrolou, o.p.s., EPK Trade s.r.o. a Energie Pro s.r.o. Konkrétně žalobce upozornil, že společnost Energie pod kontrolou, o.p.s., na konci roku 2015 neplatně převedla sdružené dodávky služeb elektřiny koncovým zákazníkům z žalobce na Energie Pro s.r.o. Tímto jednáním společnosti Energie pod kontrolou, o.p.s. došlo k překročení zástupčího oprávnění, které této společnosti ze strany koncových zákazníků bylo uděleno. Minimálně EPK Trade s.r.o. a Energie pod kontrolou, o.p.s. jsou přitom dle žalobce personálně propojenými osobami.
27. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce uzavřel dne 8. 12. 2014 se společností EPK Trade s.r.o. smlouvu o sdružených dodávkách elektřiny pro hladinu NN pro období od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2015. Z důvodu opakovaného neplacení záloh za sdružené dodávky elektřiny žalobci ze strany EPK Trade s.r.o., a to přes opakované výzvy, se však žalobce rozhodl ukončit k 30. 11. 2015 dodávky elektřiny EPK Trade s.r.o.
28. Mezi účastníky řízení přitom není sporné také to, že EPK Trade s.r.o. nebyla skutečným koncovým odběratelem (zákazníkem) žalobcem dodávané elektřiny, ale že na základě ujednání o správě odběrných míst byla tato elektrická energie fakticky dodávána žalobcem do odběrných míst koncových zákazníků zprostředkovaně prostřednictvím EPK Trade s.r.o.
29. Dle žalobce tak v prosinci 2015 hrozilo koncovým zákazníkům, že budou odpojeni od elektřiny, neboť žalobce přerušil dodávky EPK Trade s.r.o. Tuto skutečnost uznal žalovaný mj. i v tiskové zprávě ze dne 13. 6. 2016 (dostupné na <https://www.eru.cz/-/eru-upozorňuje-na-nekale-praktiky-energie-pod-kontrolou-o-p-s-a-dalsich-pridruzenych-spolecnosti>). Tato zpráva se přitom výslovně týkala smluv o sdružených dodávkách elektřiny, v níž žalovaný upozorňoval na podvodné jednání Energie pod kontrolou, o.p.s. a EPK Trade s.r.o. V této tiskové zprávě žalovaný uvádí, že je pravděpodobné, že ačkoliv koncoví zákazníci platili zálohy za elektřinu EPK Trade s.r.o., tato společnost již dále neplatila zálohy žalobci, a

žalobce má tudíž právo na odstoupení od smlouvy o dodávce elektřiny do odběrných míst koncových zákazníků. Žalovaný dále v tiskové zprávě uvedl, že „[p]okud nemá zákazník aktuálně od 1. ledna 2016 uzavřenou smlouvu o sdružených službách dodávky s dodavatelem elektřiny, hrozí mu v současné době riziko odpojení pro neoprávněný odběr nebo neoprávněnou distribuci.“

30. Krajský soud nemůže žalobní argumentaci přisvědčit. Vymezený veřejný zájem – integrita svobodné vůle spotřebitelů zvolit si dodavatele energií – byl totiž jednáním žalobce prokazatelně ohrožen a žalobcem zmíněné mimořádné okolnosti společenskou škodlivost tohoto jednání nesnížily.
31. Mimořádnou okolností měl být podle žalobce koordinovaný postup společností Energie pod kontrolou, o.p.s., EPK Trade s.r.o. a Energie Pro s.r.o., v důsledku kterého mělo dojít ke změně dodavatele pro odběrná místa z žalobce na společnost Energie Pro. Žalobce však pomíjí skutečnost, že on sám nebyl dodavatelem elektřiny do odběrných míst, ale na základě smlouvy o sdružených dodávkách elektřiny „pouze“ dodavatelem společnosti EPK Trade s.r.o., která přitom sama byla držitelkou licence pro ochod s elektřinou. Správní orgány proto správně poukazyvaly na nestandardnost takových smluvních vztahů, neboť není zřejmé, proč žalobce distribuoval elektřinu koncovým odběratelům prostřednictvím společnosti EPK Trade s.r.o., namísto toho, aby s nimi uzavřel smlouvy o distribuci napřímo.
32. V neprospěch žalobce pak dále svědčí, že tento nestandardní distribuční vztah udržoval až do okamžiku, kdy mu společnost EPK Trade s.r.o. opakovaně neuhradila dlužné zálohy, a současně do okamžiku, kdy se od koncových odběratelů dozvěděl, že ze strany výše zmíněných společností dochází k pokusům o jeho vyřazení z dosavadního distribučního systému odběrných míst. Až poté žalobce přerušil společnosti EPK Trade s.r.o. dodávky elektřiny a započal s dodávkami přímo koncovým dodavatelům, za což od nich požadoval úhradu nákladů. Rada taktéž v napadeném rozhodnutí upozornila na institut dodavatele poslední instance, který by se aplikoval v situaci, kdy by žalobce přestal dodávat koncovým odběratelům elektřinu (dle § 12a odst. 2 energetického zákona, v rozhodném znění), neboť smluvní dodavatel – společnost EPK Trade s.r.o. by neměl zajištění související službu v elektroenergetice. Hrozící škoda, které žalobce dle svého tvrzení předcházela, tak nebyla tak dramatická, jak se na první pohled jeví (koncoví odběratelé v zimě bez elektřiny).
33. Toto formálně protiprávní jednání pak podle krajského soudu naplňuje i materiální stránku daného správního deliktu, neboť žalobce jím, byť potenciálně, ohrozil svobodnou vůli koncových odběratelů při volbě dodavatele energie. Pokročováním v dodávkách elektřiny spotřebitelům, s nimiž neměl uzavřenou smlouvu, žalobce sledoval své obchodní zájmy, a to jednak v tom, že po nich požadoval za tyto dodávky platby, a také minimálně potenciálně v tom, že ovlivňoval jejich budoucí volbu dodavatele elektřiny.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud proto dospěl k závěru, že je třeba žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout, neboť není důvodná.
35. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto

úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (to platí i ve vztahu k řízení o kasační stížnosti), protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. ledna 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu